

De Haagsche Tariefkwestie.

Geachte Collega van Hasselt.

Met belangstelling las ik Uw opstel over Honorarium enz., en hoewel ik 't au fond zoo volkomen met U eens ben, gevoel ik mij verplicht Uw betoog te bestrijden!

Onderaan bl. 295 schrijft U:..., wilde ik mij niet aan 't tarief houden, moreel verplicht!! enz.

Daar zit Uw fout! U denkt dat men gedwongen is zich aan het tarief te houden. Dat kan de bedoeling niet wezen.

Wanneer ooit mocht getracht worden dat aan te nemen in een vergadering van de H. T. & M. V. zou ik er mij zeker met alle macht tegen verzetten, en ook doen wat U zou doen: bedanken voor 't lidmaatschap. Ik zou mij ook de wet niet willen laten stellen in mijn particuliere aangelegenheden.

Maar 't instellen van een *gemiddeld tarief* is alleen bedoeld om onze macht te versterken tegenover de patiënten en concurrentie te weren. Namen alle collega's van ons land aan geen vulling te maken beneden de f 10.— dan zouden de patiënten zich te onderwerpen hebben. Omdat wij, gelukkig, echter nog veel voelen voor billijkheid zal zoo iets zoo gauw niet gebeuren. Wanneer wij meer eensgezind optraden zouden wij meer kunnen bereiken. U zult moeten toegeven, dat die collega's, die moeten werken om hun mond open te houden en voor hun ouden dag moeten zorgen, dat niet zij, die al genoeg kapitaal vergaard hebben of van huis uit kapitaalkrchtig zijn, dat die collega's dan, graag zooveel mogelijk patiënten behandelen.

Komt nu een patiënt informeeren, wat dit of dat kosten zal en men heeft zijn prijzen genoemd, dan is 't niet aangenaam te moeten hooren ja, 't spijt mij wel, maar Uw collega A of B. rekent maar zooveel.

Of men heeft een patiënt in de buurt van een collega wonen die ons op een goeden dag meedeelt: dat die collega zoo goedkoop is enz.

Bezit men nu een tarief, door al de collega's onderteekend dan kan men den patiënt dat voorhouden en ziet hij dat al die collega's een gelijk gemiddeld tarief hebben. En dus b.v. 't geval waarop de patient van zooveen doelde een bijzonder geval moet geweest zijn.

Heeft men geen tarief, wat dan? Een minder collegiaal aangelegde collega zal al gauw vervallen in minder nette „concurrentie—toon”.

Een trotsche collega zegt: „dan moet U naar hem toegaan,” wat dan ook wel gebeurt, maar met dat al toch minder aangenaam is.

Al die kwesties vermijdt men door de aanneming van een gemiddeld tarief. Wij kunnen dan 't tarief gebruiken als een wapen tegen de vaak onbillijke en onjuiste beweringen van de patiënten. Daarbij blijft men echter volkomen vrij, om, wanneer men meer moeite en zorg besteedt aan 't werk, een hooger tarief te berekenen. Bovendien zijn dan die collega's die altijd nog iets beneden de gemiddelde markt werkten, nu in de gelegenheid hun tarief te verhoogen. Klaagt bij hun dan een patiënt over dat hoogere tarief, dan is hij gewapend en kan zeggen dat alle collega's zoo 'n gemiddeld tarief aangenomen hebben. De patiënt bemerkt dan dat hij bij een anderen collega ook zooveel zou moeten betalen en blijft waar hij is. Een pracht-middel dus om die misselijke concurrentie door „prijsverschillen” ontstaan, weg te nemen.

Er is nog gelegenheid genoeg om als 't ware concurreerend op te treden op fatsoenlijke wijze, n.l. door te trachten de geleverde arbeid zoo volkomen mogelijk uit te voeren.

U schrijft op bl. 296.: „Gaat hij er beneden enz., gaat hij er boven—dan zeg ik: dan zal die zelfde Jan begrijpen dat *de arbeid van die collega meerwaardig is* dan van den andere.

Het is dus *wel* te veel gezegd door te beweren dat er dwang wordt uitgeoefend.

Die pas beginnende collega kan dan direkt beginnen met *behoorlijke* prijzen te vragen en behoeft dus niet door zijn lagere prijzen vliegen af te vangen bij zijn collega's.

De oudere collega *laat* zich niet dwingen, zijn naam is dan al gevestigd en overigens past hierop geheel wat ik boven reeds schreef. Wanneer de patiënten niet begrijpen waarom men voor een wortelkanaal behandeling f 5.— voor een andere f 15.— moet betalen, dan kan men hun dat uitleggen. Wanneer als gemiddeld tarief is aangenomen voor wortelkanaalbehandelingen f 15.—, dan belet niets en niemand mij voor een bijzonder gemakkelijk geval b.v. f 10.— te rekenen (mijn fatsoen verbiedt mij dan f 5.— te rekenen) en dan zou 't onbillijk zijn vast te houden aan 't gemiddelde tarief.

Het woord duidt 't immers aan: 't kan meevallen, 't kan tegenvallen.

Het spreekt van zelf, dat een *klassetarief*, een dwaasheid is, men zou de patiënten dan zelf moeten laten kiezen en velen zouden zich te laag aangeven, daar kan men zeker van zijn. Toch zal elke collega wel een klassetarief er ook op na houden, want komt een gepensioneerd officier bij ons, of een rijkaard in zijn auto, dan zal men voor *hetzelfde* werk, dien autobezitter toch wel een paar guldentjes meer rekenen.

Is die auto-bezitter dan niet van een hogere klasse dan een gepensioneerd generaal, die weer hooger dan een gep. kapitein, en die weer hooger dan een getrouwde adjunct-commies op een ministerie? Dat zijn allerlei omstandigheden waarmee men rekening moet houden.

Het is alleen een onding om een 1°, 2°, 3° klassetarief instellen. Niet echter een *gemiddeld* tarief, dat wat men, naar omstandigheden, kan verhoogen of verlagen.

Naar aanleiding van: Evenzoo zie ik niet in (bl. 298): ja, collega, als men de drijfveeren van de patiënten eens altijd wist. Ik zie b.v. niet in waarom sommige patiënten weggaan bij een goeden collega, om zich te laten bedotten door een knoeier, die goed kan praten. En dat gebeurt toch ook? Iets verder schrijft U: „Doch 't invoeren van een officieel

klassetarief" enz. en „van welke zijde ik de voorgestelde tariefkwestie ook beschouw", maar collega, wij *willen* geen klassetarief invoeren, we willen een *gemiddeld tarief*.

Nu wilt U *wel* een uur-tarief invoeren.

Maar de jongere collega, die zijn niet zoo kostbaren tijd gebruiken wil denkt: ik ben blij met f 5.- per uur, de meer gevorderde denkt nu f 7.50 is al mooi. De derde f 10.- is prachtig en zooals U bekend zal zijn woont er in den Haag een die f 15. rekent. Dat geeft immers weer dezelfde moeilijkheden.

Ik wil wel bekennen, dat een tijd-tarief mij 't billijkste lijkt, maar dat geeft o, zulke moeilijkheden.

Ik had bij een patiënt 7 vullingen gemaakt (en geen kleintjes) en daarvoor gerekend f 35. Toch niet te veel hè? Maar wat doet die patiënt? Hij rekende uit dat ik op die manier ongeveer f 8. per uur had gerekend. En aangezien hij mij dat niet gunde, schreef hij: „ik zal verder van uw hulp geen gebruik meer maken!"

Zoo ziet U hoe de patiënten ons soms trachten voor te schrijven wat wij mogen rekenen.

Daarom moeten wij ons aansluiten, en een gemiddeld, behoorlijk tarief invoeren, dat door ons allen erkend wordt.

Dan weten de patiënten waar zij zich aan te houden hebben en *wij ook!*

Wat met 't tarief niet in verband staat is de wijze van nota's verzenden. Ook *dat* zou ik willen maken tot een kwestie voor onze vereeniging, n.l. allemaal een gelijke wijze van nota's verzenden. b.v. elke maand of uiterlijk elke drie maanden. Dan zijn wij ook 't gauwst er achter wie wanbetalers zijn.

In de politiek ben ik 't met U eens, 't tarief schaadt den burger, maar welk tarief? Een opgedrongen tarief, dat geen ontkomen toelaat, maar een *gemiddeld tarief* zal ons niet schaden maar baten.

Hoogachtend,

Uw dw.

ARTHUR HERCKENRATH.

Repliek.

Ik stel het zeer op prijs dat collega Herckenrath zich de moeite heeft gegeven zijn opinie over de „tariefkwestie” hier te ontvouwen, al verbeeld ik mij dat hij bij een meer aandachtige lezing van mijn artikel een groot deel van het bovenstaande waarschijnlijk in de pen had gehouden. Hoe is 't anders mogelijk dat hij mij bijv. toeroept: „Nu wilt U *wel* een uurtarief invoeren”, waar ik notabene nog wel onderstreepte dat mij persoonlijk de eenig juiste maatstaf ter berekening van het honorarium *voor mijzelf* het uurtarief toeleek.

Ik wil juist geen enkel tarief ingevoerd zien, noch een gemiddeld-, noch een klasse-, noch een uur-, noch welk ander tarief ook. Ik wil eenvoudig ieder zijn persoonlijke vrijheid in elk opzicht laten.

Gij zegt dat ge die behoudt ook met het invoeren van een officieel gemiddeld tarief (g.t.), want dat er geen sprake is van dwang (let wel, ik had het over moreele dwang.)

Maar, eilieve, de patiënt die U een officieel, ondertekend g.t. onder den neus duwt om U te bewijzen dat gij hem te veel hebt berekend tracht U te dwingen hem lager te berekenen al was het maar alleen door U te berooven van een half uur van Uw kostbaren tijd, dat ge noodig hebt om hem uit te leggen dat zijn geval nu juist zoo'n buitengewoon uitzonderingsgeval was. Misschien gelooft hij U dan wel, misschien ook wel niet!

Ik zal niet uitvoerig op Uw schrijven ingaan, want, vergeef me, collega, Uw standpunt is me niet recht duidelijk. Het eene oogenblik zegt ge dat het hebben van een g.t. zoo nuttig is door te wijzen op het onaangename dat wanneer een patiënt komt informeerden wat dit of dat kosten zal en nadat men zijn prijzen genoemd heeft, men te hooren krijgt ja, 't spijt me wel maar Uw collega A. of B. rekent maar zooveel.

En nog geen twintig regels verder beweert ge: Gaat men boven het g.t. dan zal diezelfde Jan begrijpen dat de

arbeid van die collega meerwaardig is dan van den anderen! Begreep die eerste patiënt dat dan niet?

En waarom mag de pas-beginnende collega niet door zijn lagere prijzen vliegen afvangen bij zijn collega's? Hoe moet hij dan zijn praktijk vormen? Door goed werk zeker, maar hij moet toch eerst patiënten hebben om te kunnen toonen dat hij goed werkt. En heeft hij zoo zijn reputatie langzamerhand gevestigd dan zal ook voor hem de tijd gekomen zijn tarief te verhoogen,

Wil ik U eens zeggen wat er gebeuren zal bij het invoeren van het g.t. ?

Een heel enkele zal de moed vinden met het g.t. in de handen zijn honorarium te verhoogen en misschien zal het hem gelukken *het op dat peil te handhaven*. Voor zeer velen zal het een voortdurende bron van last en onaangenaamheden zijn, van tijdroovende uitleggingen en vervelende correspondenties.

En dan zwijg ik nu verder over de andere onbillijkheden en nadeelen die het g.t. zoowel voor ons als voor onze patiënten met zich zou sleepen en waarop ik in mijn eerste stuk gewezen heb.

VAN HASSELT.